

er rigtig, men i Praxis forholdes der dog, saaledes som jeg nys har omtalt. — Med Hensyn til den sidste Deel af det ærede Medlems andet Ændringsforslag til § 26 gjælder der imod det Samme, som jeg tillod mig at yttre med Hensyn til hans første Ændringsforslag til denne Paragraph, og jeg skal derfor, tilmed da den høitærede Justitsminister ganske har udtalt, hvad jeg i saa Henseende kunde ønske at yttre, ikke nærmere udtale mig derom.

M. P. Bruun: Jeg vilde ønske, at Udvalget eller den meget ærede Ordfører kunde berolige mig med Hensyn til Følgerne af Betingelsen af Udvalgets Ændringsforslag under Nr. 28 til § 29. Det hedder i samme, at Dommeren skal kunne erquire Dommen strax efter dens Afvigelse, naar den vedkommende Delinquent erklærer sig tilfreds med Dommen. Saalænge der nu kun er Spørgsmaal om Bøder, kan jeg meget godt forstaae dette. Men saasnart der er Spørgsmaal om, hvad jeg vil kalde en høiere Straf, f. Ex. Tvangsarbejde i 30 Dage eller Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage, ja endog saa Riis, saa forekommer det mig, at der er forbundet en ikke ringe Risiko for Delinquenten dermed. Det maa nemlig erindres, at Delinquenten staaer ligeoverfor Dommeren, som selv har sat Sagen igang. Naar man nu kjender Forholdene i Livet, saa vil man jo vide, at Dommeren i et saadant Tilfælde sædvanlig har en meget betydelig Indflydelse paa Delinquenten. Det kunde derfor nok være, at Delinquenten, skjøndt han paa Dommerens Opfordring har erklæret sig tilfreds med Dommen ved dens Afvigelse, ikke saa sjældent, hvis der blev givet ham Tid til at betænke sig, vilde sigte sig utilfreds med den. Det er naturligt, at i en Sag som denne de ikke-juridiske Medlemmer af Thinget ere tilbøielige til at følge de Sagkyndige; men det af mig omtalte Spørgsmaal er dog et saadant, der ikke berøer udelukkende paa en juridisk Betragtning. Jeg kan tænke mig, at der vil blive fremhævet, at det Samme gjælder i Kjøbenhavn, og jeg vil derfor strax gjøre opmærksom paa, at der er ikke saa lidet Forskjel i saa Henseende imel-

lem Kjøbenhavn og Provindserne. I Kjøbenhavn har Offentligheden en ganske anden Betydning end i en Jurisdiction paa Landet. Jo fjernere og jo mere eensomt beliggende en Egn er, desto lettere vilde Misbrug kunne finde Sted der. Jeg har saa megen Agtelse som Nogen for Dommerstanden i det Hele taget i Danmark, men man maa dog ikke være blind for, at Dommerne ikke alle ere saaledes beskafne, at man trostigt kan overlade dem en saadan Myndighed. Der findes vistnok selv blandt Dommerne enkelte Undtagelser, om hvilke dette ikke gjælder, og i Tilfælde af saadanne Undtagelser kan det omtalte Spørgsmaal blive af en saa stor Betydning for en Delinquent, at jeg, hvis Udvalget ikke kan berolige mig i saa Henseende, vaanskelig vil kunne stemme for det nævnte Ændringsforslag.

Ordføreren: Med Hensyn til Udvalgets Ændringsforslag under Nr. 18, som egentlig er det eneste, hvorimod den høitærede Justitsminister har havt nogen Indvending at gjøre, skal jeg henholde mig til, hvad der desangaaende blev bemærket af den ærede næstforegaaende Taler (Vejsen). Det forekommer ikke Udvalget, at der kan være nogen sær Betænkelse ved det Forslag, man her har stillet; paa den anden Side er det ganske vist heller ikke af det Slags Forslag, som man kan lægge nogen særegen Vægt paa. — De Bemærkninger, som den høitærede Justitsminister fremsatte angaaende Ændringsforslagene under Nr. 28 og 30, skal Udvalget selvfølgelig tage under Overveelse inden Sagens 3die Behandling. Jeg skal dog her foreløbigt bemærke, at, forsaavidt den høitærede Justitsminister syntes at lægge Vægt paa, at de Sager, der allerede vare afgjorte ved en endelig Dom, alligevel bleve indsendte til Amtmanden, da forekommer det mig, at være en Sag, der ikke kan have nogen stor Interesse. Disse Sager ere jo egentlig allerede gaaede over til at være Archivsager; der kan ikke være Spørgsmaal om nogen Revision af dem, der er faldet Dom i dem, og dermed ere de afgjorte, og der kan ikke engang være Tale om, at der skulde kunne indhentes Betænkning om en saadan allerede afgjort Sag. Ligeledes